

[Glistrup.]

tidspunkt kan vi selvfølgelig ikke nå de store mål, men så siger vi: lad os da så i hvert fald satse på det mindre mål, som hedder, at vi får gjort orden i vort eget hus med hensyn til den parcelhusbeskatning, som var udgangspunktet for, at regeringen overhovedet kom til verden, og om hvilken regeringen selv straks efter sin tiltræden endnu under indtryk af det, man havde lovet under valgkampen, gik ind for, at nu skulle parcelhusbeskatningen lempes. Men heller ikke dér lykkedes det altså selv på dette begrænsede felt at få regeringen effektivt i tale på nogen som helst måde. Den har ikke villet være med til i gerning hverken i det store eller i det meget centrale spørgsmål, som parcelhusejerbeskatningen udgør, at lette vejen frem imod skattelettelser. Ud fra en bedømmelse om fornuftig offentlig finanspolitik må man derfor sige: sporene skræmmer, det kan ikke være rigtigt at stemme for de skatteforhøjelsesforslag, der her er tale om, og i en tid, hvor vi har inflation nok i forvejen, er der selvfølgelig slet ingen grund til at indføre denne fordyrelse.

Men man må dog lade regeringen, at en enkelt ny ting var der i dens oplæg, nemlig at den forsøgte at sælge sin vare i en ny emballage; den kaldte det for et valutaværn. Og så måtte man selvfølgelig overveje: er der virkelig noget rigtigt, der dækker sig under denne betegnelse? Dér må vi erkende på lige fod med regeringen, at landets valutaproblemer er særdeles alvorlige, vi ligger i det niveau, at vi formentlig taber omkring 8, 9, 10 milliarder kr. på årsbasis i øjeblikket i fremmed valuta, og det er selvfølgelig et meget stort og alvorligt problem.

Men er der nogen som helst grund til at tro, at der kan være nogen saglig sammenhæng mellem at pålægge nogle afgifter ad traditionelle retningslinjer på 1½ milliard kr. og bekæmpe denne valutaproblematik, som ligger i størrelsesorden 8, 9, 10 milliarder kr. om året? Det har i hvert fald ikke været muligt i de dialoger, der har været os forundt med regeringen, at se, at der virkelig var grund til at tro, at der kunne være nogen som helst væsentlig valutahjælp i de forslag, der er tale om her. Man vil opkræve noget mere vægtafgift på biler og dermed

altså overføre nogle penge fra privatforbrug til offentligt forbrug, som ikke har nogen som helst kontakt eller i hvert fald meget ringe kontakt med valutaforbruget. Man vil lægge noget mere afgift på i forvejen højt beskattede varer, hvor langt det meste af prisen for de pågældende ting i forvejen går til noget i dansk valuta. Køber man en bil til 33.000 kr., er det kun de 8.500 kr., der går ud i fremmed valuta; der var heller ikke her nogen som helst grund til at tro, at der var noget fornuftigt i, og at det skulle være en korrekt varebetegnelse, at kalde det et valutaværn. Det er jo helt oplagt, hvordan man værner den danske valuta, nemlig ved at man enten får skabt en øget udførsel, eksport, eller at man sørger for at få produceret et eller andet, der kan konkurrere med indførslen, med importen, og det vil altså igen sige, at man får overflyttet flest muligt mennesker fra den sektor i samfundet, som ikke er med til at yde noget, der kan eksporteres eller konkurrere med importvarer, til det sted, hvor man sukker efter arbejdskraft, hvor man virkelig laver nyttigt, trivselsskabende arbejde; der var intet i den retning i regeringens forslag.

Den anden ting er, at produktionslivet i Danmark hæmmes af en stopklods, som hedder indkomstskatten; der var intet, absolut intet i regeringens oplæg, der kunne give os nogen sikkerhed for, at man nu pludselig ville sadle om i forhold til den måde, man hidtil havde drevet politik på, når venstre sad i regeringen, nemlig at indkomstskatten steg og steg og atter steg. Der var nogle gyldne udtalelser på et taknemligt papir om, at man måske engang i september måned ville indføre noget med nogle ændrede skatteregler, men det fortonede sig ganske og aldeles, der var ingen sikkerhed for, at man virkelig ville gøre det i samarbejde med de partier her i tinget, som ønskede indkomstskattenedsættelse.

Det er med den største bedrøvelse, vi fra fremskridtspartiets side har måttet konstatere, at således var altså de givne vilkår, og at vi derfor ikke kunne medvirke til, at man gjorde forsøget med dette valutaværns etablering. Det ville blive lige så nytteløst som de foranstaltninger, regeringen tidligere har gennemført: den omkostningsdæmpende ydelse, og hvad der ellers var tale om. Vi har forsøgt, i det omfang vi har kunnet